

употрѣбать въ трудъ и постоянство, какво величие ще бжде отредено за родината ни. . .

— Отиде, тя се свърши нашата, ами дано се завърши съ победа войната. . . За насъ вече нѣма радости, баримъ децата ни да се радватъ и да добруватъ — — тжжно каза войникътъ и не пророни дума до гарата. Челото му се бѣше смръщило и още повече личеше голѣмата, скоро зарасла рана отъ сабленъ ударъ. Неговата младостъ се е пропиляла вече и той мисли за ония, които ще дойдатъ следъ него, тѣ да добруватъ. Мигъръ неговитѣ 22 години не му даватъ право и той да иска своя дѣлъ? . . . Боже мой, тия трѣзви души, така ли лесно ще се примиряватъ съ неволитѣ и страданията? Толкова ли е силна тѣхната душа, за да приематъ безропотно струпалитѣ се върху тѣхъ нещастия и безмлъвно да посрѣщатъ и приютяватъ страданията? Нима тѣ надраснаха себе си, та съ такова философско равнодушие се оставятъ да мине народната колесница къмъ възхода, въ която ще се возятъ градушитѣ поколения, презъ тѣхнитѣ свѣжи и силни тѣла?

Мисълта ми се блѣска като корабъ въ бурнитѣ талази на морето. Хиляди въпроси изникваха и неполучили отговоръ, сторваха пжтъ на нови.

— Сестро, пристигнахме.

Стрѣснахъ се, като пробудена отъ сънь. Ние бѣхме вече предъ пловдивската гара, на която изъ прозорцитѣ бликаше лека ламбена свѣтлина, а около гарата гъмжеше отъ скитащи се войници, чакащи влакове да заминатъ, или за частитѣ си, или пъкъ за нѣкоя болница. Чуваха се глухитѣ тракания на патерици по плочницитѣ.

Нѣкой тихо свиреше на цафара и тжжнитѣ звуци бѣха ромонъ отъ плачъ за несбжднати мечти и копнежи. Толкова сж бистри и свидни тия звуци, че думитѣ на пѣсенята се долавятъ и ме заставятъ да тѣнаникамъ:

Защо ме, либе, оставяшъ
Млада зелена да вѣхна,
Въ това ми пусто Загоре,
За тебе либе, да плача,
Да плача още ридая
Сълзи дребни да роня.